

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2010/9

20 ÉV TÁBORAINAK HELYSZÍNEI

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Többgenerációs nagytáborunkat 374 fő (hétvégére 393), köztük 55 első táborozó részvételével tartottuk Sátorajújhelyen. A bölcsődések, óvodások, hittanosok, ifisek (140 fő), szülők, nagy- és dédszülők közül álló tábor átlagéletkora 29 év volt. A legfiatalabb 2 hónapos, a legidősebb 87 éves volt. A tábor lakóinak 55 %-a 25 évesnél fiatalabb volt. A bölcsődéseken kívül 22 bibliakörben beszélgettünk.

Táborozásunk 9 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból több mint 60 fő kapott külön támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítvány jelentős segítségével.

A hét címe: **„Összetart(oz)unk”**, témája: „Megtart, Tartozunk, Tartunk, Összetartozunk és Összetartunk”, igéje pedig – az esti áhítatokon – a samáriai asszony története volt (Ján 4,1-42).

Az idei 22 fővel 141-re emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma. Az eddigi 15 nagytábor 1160 résztvevője közül mindegyikben 27-en tudtak jelen lenni.

A kilencvenes évek első felében kiscsoportokban táboroztattuk a hittanosokat és ifiseket. Az utóbbi 15 évben pedig többgenerációs nagytáborokat tartottunk, melyek egymást gazdagítón közelebb hozzák egymáshoz a generációkat és jobban építik a gyülekezetet. Mindezekre emlékeztünk Isten iránti hálaadással a tábor egyik estéjén – 200 kép vetítésével – a szabadtéri „Csillagmoziban”.

A mostani és a következő számokban közölt beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt imádkozni, sok fizikai, szellemi munkát és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos, lelkész

Témafelvezetés

Az első az igazi, szokták mondani, de ha a gyülekezeti többgenerációs nagytáborról van szó, akkor az első teljes hét az, aminek igazán nagy hatása van az emberre lelkileg.

A tábor életébe újoncként becsöppenne magával ragad az a szeretetteljes légkör, mely a mai világban igen ritka.

A hét folyamán többször is a forráshoz járulhatott minden megfáradt vándor. Hiszen igen bő vizű forrással áldotta meg Isten a tábor, ahol bár inni mindenkinek maga akaratából kellett, de aki akart, az biztosan tudott, ha még először is járt ott!

A tizedik. Ugyanaz, mégis teljesen más. Veterán táborlakóként a napirend, a mendencehasználat, az ételek sorrendje már jól ismert, az arcok is a megszokottak, de a téma személyes aktualitása és a szolgálat mértéke megadja a tábor „örökzöld” mivoltát.

Nemcsak az újoncok, hanem a régi tagok is feltölthetnek a ki nem apadó forrásból, mely egyrészt továbblandíti a megfáradtakat a mindennapi terhek elviselésében, másrészt példát mutat a friss tagok számára, és így közös hit által tudunk épülni és minél inkább összetartozni.

Dobai Péter, Nagy Judit, Dávid ifi

Várhegy oldalában húzódó serpentinén haladva ezek a szavak jutottak eszünkbe: „Nem rejthető el a hegyen épült város” (Mt 5,14). Még sosem jártunk itt, pedig Tokaj-Hegyalja, a Bodroghöz, a Zemplén, a Hegyköz fiatal korunktól kedvelt túra-célpontjaink voltak. Hogy-hogy a Várhegyen még nem jártunk?

A tábor egyszerű, tiszta és rendezett, megvan minden, amire szükségünk lehet. Hurrá! Nincs televízió! A velünk lévő öt unokánknak a második estén már eszébe sem jut, hogy olyan is van a világon.

Az ellátás? Nekünk hibátlan, akár az otthoni koszt. De „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából jön.” (Mt 4,4). És valóban, lelki táplálékban sem szenvedtünk hiányt a reggeli ébresztő énektől fogva, a reggeli utáni gondolatébresztőn, a csoportbeszélgetéseken, a délutáni előadásokon, vetítéseken át az esti áhítatokig. Első táborozókként egy percre sem éreztük magunkat idegennek, elveszettnek. Krisztus befogadó szeretete, gyengéd gondoskodása vett körül minket, mint minden táborlakót. Megerősödött hittel tértünk haza, s visszavágyunk. Hiszen kinek van egymás után hét piros betűs napja?

*Detrich János és Detrichné Ilus
16. csoport*

Ebédelőben

Ifis zenekar

Az idei tábor nekünk más volt, mint az eddigiek.

Egy új életszakaszba léptünk, és ez az ifis életünkön is meglátszott.

Mivel többségünk Budapestre került a továbbtanulás miatt, ezért a hétközi alkalmak kimaradtak.

Így nagyon készültünk a tábori hétre. Tudatosabban kerestük az alkalmakat a szolgálatra, a beszélgetésekre, és arra, hogy Istenhez tudjunk közelebb kerülni. A délelőtti beszélgetéseink során kiderült, hitünk mennyit fejlődött az elmúlt évben.

Az őszinte alkalmak során megoszthatuk egymással tapasztalatainkat, véleményünket az emberi kapcsolatokról, a szeretetről, az összetartozás öröméről Istennel és embertársainkkal.

És bár több éve együtt van a csapatunk, mégis tudtunk újat mondani egymásnak! Jó volt meglátni, társaink milyen jól megállják helyüket a vállalt feladataikban.

Idén csatlakozhattunk a Hóseás ifihez a hittanos vetélkedő szervezésében, ami nagy élmény volt mindannyiunknak.

Az itt megélt élmények hatására született elhatározásainkat szeretnénk itthon megvalósítani.

Püskiné Nagy Kata, Izrael ifi

Bölcsőde

A gyülekezeti tábor szeretetteljes légkörében idén második nyarunkat töltöttük három gyermekemmel. Domonkos ősztől fog gyerekközösségbe járni, a csoportban maradás ezért még nem ment gördülékenyen, így néhány-szor a kisfiammal a bölcsis csoportban maradtam. Anna és Csilla mama – ahogy Domi nevezi őket – szerető, éber figyelme, bátorítása Krisztusról beszélt. A Jó pásztor képe jelent meg előttem, ahogy egy-egy “kisbárány” egyhamar ölbe került, amint éppen elkészült a csoportból. Vajon nem ugyanúgy terelget bennünket is Urunk, karjára veszi az elfáradtakat, ahogy ezt a dajkák tették gyermekeinkkel?

Az, hogy összetartozunk, nekünk, kisgyermekes szülőknél természetes volt, hisz mindennapi (és minden éjszakai) feladataink, örömeink is hasonlóak. Mindezen felül összeköt bennünket az, hogy gyermekeinket mindannyian hitre szeretnénk tanítani. A gyermekeket, akikkel öröm volt együtt játszani, énekelni, akikért megérte azt az áldozatot vállalni, hogy mi, szülők egyelőre még lemaradtunk egy-két délutáni vagy esti programról.

A megtapasztalt gyermeki bizalom arra indít minket, hogy mi is ilyen odaadással forduljunk Urunkhoz.

*Benke Zoltánné Ispány Mónika,
Bölcsőde*

gyik barátom invitálására mentem el a táborba.

Kicsit megijesztettek a kötelező programok, amikor először hallottam róluk.

Az én családom, bár vallásos, nem gyakoroljuk, templomba sem szoktunk járni. Szerintem emiatt voltak előítéleteim a táborral szemben.

Az első napok kicsit furcsák voltak a számomra, túl sok és “tömény” volt, amit ott kaptam.

Aztán folyamatosan kezdtem megszokni, ebben sokat segítettek az ifistársaim és az ifivezetők is.

Ami a táborban nagyon tetszett, az az éneklés volt. Mivel se jó hangom, se jó hallásom nincs, nem szerettem énekelni, de ott mégis valahogy sikerült megszeretnem velem.

A hét végére sok dologban változott a véleményem, az Istennel való kapcsolatomat is másképp látom.

Nagyon sokat tanultam ezalatt az egy hét alatt, pl. a hitről, az összetartozásról, a türelemről.

Összefoglalva, nagyon pozitív élményekkel jöttem haza, rengeteg új dolgot kaptam ott, amiért hálás vagyok.

Monoki Petra, Kornéliusz ifi

Kirándulás

z az első év, hogy férjemmel, Zsolttal együtt önállóan vezettünk gyerekcsoportot. Míg közösen készültünk az aktuális napi programmal, több cél is megfogalmazódott bennünk, amit szeretnénk megosztani: annak tudatosítása, hogy a Biblián keresztül Isten beszél hozzánk; a gyerekek megtanítása saját szavakkal való imádkozásra; Isten a teremtő, Jézus a Fia a Megváltó; minden ember bűnös, a gyerekek is; a bűn felismerése és a bocsánatkérés fontossága, hálaadás, örök élet; két-három ének megtanulása. Nagy élmény volt számunkra látni a gyerekek lelkesedését, Isten iránti nyitottságukat, szeretetüket.

Következzenek személyes élményeik, mi tetszett nekik legjobban a táborban:

- A csoportfoglalkozások és az énektanulás. (Szentpéteri Saci 8, és Huszti Andor 8)
- Az volt a legjobb, mikor szívecskés képet készítettünk. (Szentpéteri Zsombor 6, Guti Adrienn 8)
- A kézműveskedés tetszett legjobban a teraszon. (Lakatos Vanda 6, Lakatos Nóra 8)
- A sok-sok hittanóra, legjobban a leírások története tetszett. (Kovács Réka 7)
- A térképet megkapni és kiszínezni. (Czigléczi János 7)
- Mikor kirándultunk, az volt a legjobb. (Porkoláb Jakab 6)
- A libegőzés tetszett a legjobban. (Kovács Lili 8)
- A bobpályán lejönni volt a legjobb. (Erdei Zsófi 8, Kristóf Réka 7,5, Berényi Sándor 8)
- A legjobban a fürdés tetszett a medencében. (Zun Panna 6)
- Sétálás Gabi nénivel. (Pusztai Luca 6)

*Bokor Zsolt és Bokorné Máthé
Gabriella, Kishittán*

Rajzkiállítás

Csoportunk a tábor ideje alatt az összetartozás sok jellemzőjét tapasztalhatta meg.

A kör csak kis része találkozik heti rendszerességgel az év során, így nagy öröm volt látni azokat, akikkel év közben ritkán találkozunk a vasárnapi istentiszteleten, vagy akik már hosszabb-rövidebb ideje más településen élnek.

A beszélgetéseket sok esetben ott tudtuk folytatni, ahol tavaly abbahagytuk.

Természetesen voltak olyanok is, akik újként kerültek közénk, velük is hamar összetartozónak érezhettük magunkat.

A kisgyermekes családok jelenléte külön színfolt volt ez évben is körünkben.

Annak ellenére, hogy tábori részvételük sok nehézséggel járt, nagy öröm volt látni őket mindennapjaikban.

Jó volt azt megtapasztalni, hogy más-más élethelyzet (egyedülálló, fiatal házaspár, család) ellenére gazdagíthattuk egymást, még akkor is, ha ez nem mindig tűnt egyértelműnek.

Kovács Teofil, Ábrahám-kör

Nagyné Gacsályi Évával együtt 17 évvel foglalkoztunk, akiknek az összetartozásról leginkább *Fehérke* történetén keresztül tudtunk beszélni. A jó pásztor az, aki számon tart minden kis juhocskát, figyel rájuk, gondozza őket, szereti őket. Ha bármelyikük is eltévedne, vagy a jó útról letérne, ő képes otthagyni a másik 99-et, hogy azt az egyet megmentse.

A juhocskák viszont mind különböző természetűek. Már a nevük is árulkodik a természetükről: **Bátor** az, aki figyelmeztet arra, hogy a bátorság és vakmerőség nem ugyanazt jelentik.

Vagy ott van **Csendes**, aki azt mondja, hogy érdemes a Csendre hallgatni, mert az olykor megszólal és tanít.

Izgágán keresztül türelmet tanulhattunk. **Kíváncsi** hibája pedig az engedelmisségre nevelt minket.

Ezek a báránykák a történetben figyelnek a másokra, tanulnak egymás hibáiból és összetartanak.

Személy szerint én is sokat tanultam ezen a héten. Nemcsak a gyerekektől, hanem szüleiktől, és Évától is nagyon sok szeretetet kaptam. Nagyon jó volt vele együtt dolgozni, és mint tapasztalt óvónő mellett, igazán biztonságban érezhettem magam.

Bollmann Felicia, óvoda

Középhittan

Boldog vagyok, hogy a Nagyerdei gyülekezet életében harminc éve jelen lehetek. Legutóbbi élményem a sátorlajújhelyi tábor volt. A huszadik csoportba kerültem, melyben kedves testvérekre találtam. A tábor vezérgondolata az összetartozásról szólt. Istentiszteleten, csoportfoglalkozáson elemeztük ennek fontosságát. Aktuális téma volt, mert most ez a legnagyobb hiánycikk. A „Csillagmozi” nagy meglepetés volt, húsz év történetét láthattuk, egy esti szabadtéri vetítésen. A nagycsaládok, a sok pici gyermek látványa örömmel töltött el bennünket, hiszen bennük látjuk a jövőt, a biztató fejlődést. Isten áldását kérem a szervezőkre, minden résztvevőre, hogy ez a folyamat állandó legyen.

Bódorné Edit néni, 20-as csoport

Ábrahám-kör

Táborgyertya – ovisok műsora

Nagyon jól éreztem magam ebben a csoportban. Nagyon örülök, hogy a testvérem bekerült az Otniél ifibe, hogy új barátokat és két jó vezetőt szerzett. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy gyermekévé fogadott és megnyitotta a lelkem. Köszönöm Uram, hogy eljöhettam, és hogy Te is itt vagy mindig velem!

Ahogy megérkeztünk, rossz gondolataim támadtak, de rögtön el is illantak. Kedves, humoros csoportvezetőnk és segítője is elragadott. Szerdán nagyon jó volt az óra, és kezdem megkedvelni a hittant! Sok koronám van, és gyűjtöm tovább! Pénteken utoljára mentünk le a templomba imádkozni, énekelni, de a szombat különleges nap volt, mert este tűzijátékot kaptunk meglepetésként, aztán gyertyás hálaadásra gyűltünk össze. Megfoglaltuk egymás kezét és együtt énekeltünk.

Volt olyan nap, hogy reggel 6-kor keltem, csak mehessek úszni. A kalandparkért pedig meg kellett dolgozni. Hőségben, hegyre föl, sok szúnyog társaságában, de legyőztem minden akadályt. Egyszer csak hangos sikításra lettünk figyelmesek. A libegőből tanulmányoztuk a bobozás technikáját. Előre megbeszéltük, hogy itt valóban érdemes lesz visítani. Izgalmas kaland volt.

A hittan órákon a kézimunkázás, a történetek és az érdekes házi feladat volt jó.

Azt szeretem a táborban, hogy sok gyerek van itt, akikkel jó együtt játszani. Izgalmasak a csoportfoglalkozások Ildikó nénivel. A jó társaság miatt szeretek itt lenni.

Gyönyörű a természet, a hegyek, az erdők, jó a levegő. Rengeteg program közül válogathatunk. Minden évben alig várom a tábort!

Bácsi Nóra, Czeglécz Zita, Puskás Nóra, Szarvas Anikó, Középhittan

hét igéje:

„Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek.” Róm 13,8

Séteznek olyan momentumok, amelyekről nehéz írni. A tábor olyan élmények, hangulatok, impressziók sokaságát jelenti, amelyeket nehéz racionális, világos logikai szerkezetbe foglalni és közvetíthetővé tenni. Nemcsak azért, mert a tábor mindig, mindenkinek más jelent, hanem azért is, mert a gyülekezeti többgenerációs nagytáborról kizárólag személyes élményeket lehet elmesélni.

És ha mesélni kezdem az élményeim? Fragmentált képek, érzések, lélek élmények. Szavakba önteni azt, ami nem az emberi világunk határain belül mozog? Hiszen hogyan tudna közel négyszáz ember egy hétig együtt élni, lélegezni az összetartozás tudatával a lelkében úgy, hogy közben kisebb közösségekbe is tartozik? Nincsenek nagy konfliktusok, nincs rohanás, nincs munka, nincs állandó stressz, nincs nyomás, nincs teljesítménykényszer. De van hit. Hála. Szeretet. Megértés. Gyülekezet. Összetartozás. A lelki fejlődésünk csodája.

Azt hiszem, ezt az érzést hitelesen nem lehet visszaadni, hiába ültem le azzal az elhatározással, hogy most aztán meg fogom írni a nagy tábori összefoglalót mindenki okítására. Nem vagyok rá képes.

A tábor Isten állandó jelenléte miatt egy megfoghatatlan szakrális térré és szimbólummá avatódik. Márpedig hogy jövők én ahhoz, hogy a szakrálist racionalizáljam? Az égi csodát nem rántjuk le a pocsolyába.

Barta Áron, Józsué ifi

Sátoraljaújhelyen 374-en (hétvégén 393-an)
táboroztunk

A reggeli világosság ébresztett fel. A távolban felhangzott a tábori ének-szó, fejemben álmaim kavaro-gtak édesen vegyülve a zenei harmóniákkal. Elindultam. A reggel harmata bágyad-tan verődött vissza arcomról, a nyári nap ígérete a hatalmas feketefenyők felhőt alkotó lombkoronája fölött lebegett. A mozdulatlan törzsek pilléreként tartották a kék eget, és a reggeli csendet az erdei madarak fuvolája tette teljessé. A kápolna bejárata fényárban úszott, majd belépve a félhomály meghitt varázsa ölelt át. Versek hangzottak el, majd énekek és újra versek, aztán körbeültünk. A lelkem édes lett és könnyű, ahogy imára kulcsoltam a kezem. Ekkor belső világom tágulni kezdett, összekapcsolódott társaim lelkével, és fénylett, örvénylett, magasabbra hágott, egészen a végtelenig. Eközben, imádságok hangzottak ajkunkról. Angyalok álltak mögöttünk, tágas kört alkotva magasod-tak fölénk. Lelkem izzott és fehérlett, boldogság és békeesség cseppjei töltötték meg a szívem. Majd elhangzott az utolsó ámen, felálltunk, és kiléptünk a kápolna falai közül. Ekkor a ragyogó napfényben egy gondolat suhant át fejemben: ma reggel találkoztam Istennel.

Dr Ispány Marietta, 17-es csoport

22. csoport

19. csoport

Áldás vagy áldozat? Sok időnk, sok energiánk, gondolatunk, aggódásunk van az elmúlt 4 évben, 4 táborban. De még több hasznosan, vidáman, boldogan eltöltött idő, megtérülő, megújuló energia, új felfedezés, tanulás. Mintha azáltal, hogy feladatunk volt, Istent és magunkat is jobban megértettük volna. Mintha a csillagtúrák, akadályversenyek, teaházak és az év közben együtt töltött idő nem csak egymáshoz vitt volna közelebb bennünket.

Mert összetartozunk. Nem véletlen, hogy az utóbbi időben, ha együtt mutatkoztunk, rákérdeztek: minket mi köt össze. (Kétségtelenül furcsa lehet a világ szemében, hogy két harmincas minden héten 18-20 évesekkel van együtt.) Rákérdeztek, elmondtuk. Valamennyire talán megértették, elgondolkoztak rajta.

És hogy mennyire tartozunk össze? Néha arra gondolok, hogy pár évtized múlva ugyanabban a nyugdíjas szeretetkörben ülünk majd.

De addig még kireptetjük a „gyerekeket” a fészekből, és reméljük, hogy saját szárnyukra kapva ők is megtapasztalják, milyen áldásai vannak az Istennel járásnak, az egymásért való életnek.

Bécsi Orsolya, Hóseás ifi

Gábrriel - Fébé - Éli ifi

Éz a tábor testi, lelki és szellemi fel-
frissülést nyújtott mindenki számára.
Az első napokban ugyan egy kicsit
féltem a tábortól, de aztán láttam, hogy
milyen jó barátokra lehet lelni, és a cso-
portfoglalkozások is tetszettek.
Nagyon szerettem a fürdést a tábori me-
dencében, és örömmel mentünk le gyalog
az áhítatokra a templomba, mert közben
jól lehet beszélgetni a barátokkal.
Esténként szívesen találkoztunk a Teaház-
ban, ahol finom gyümölcszeákkal ringatják
álomba a táborlakókat, de én még utána
is örömmel hintáztam és beszélgettem a
barátaimmal.

Kotormán Attila, Nagyhattan

A mi csoportvezetőnk Jézus volt.
Földi hangja: Gál Judit. Amilyen
sok színű volt a szivárvány cso-
portvezetőnk arcán (az arcfestés után),
olyan sokszínű volt a mi csoportunk is.
Volt benne: „első bálozó”, idei „csupros
atyafi”, „idegenlégiós”, „világ édesanyja”,
veszteségeket átélők a közelmúltban vagy
már sok-sok éve.

Mi már az első nap összerázódtunk. A hé-
ten gazdagabbak lettünk, mintha megnyer-
tük volna a Lottó ötöst. Az ajándékokat az
Úr előre elkészítette, de el kellett menni a
táborba átvenni őket.

Megtapasztaltuk, ha meghalljuk az Úr
akarátát és engedelmesek leszünk, „ál-
dás esője hull”. Ha merünk szolgálni az
áhítaton, ha engedünk a testvéri bátorítá-
soknak, és, bár némi aggodalommal, de
elmegyünk a csendszobába és a Láthatat-
lan színházba. Bekötött szemmel teljesen
odabíztam magam a fiatalokra – tudtam,
hogy szeretnek és vigyázni fognak rám.
Így szeretném magam odabízni Istenre a
hétköznapiokban, érjen bármi, mert Isten
még az ifiseknél is jobban szeret engem.
„Meríthettünk”, ki kevesebbet, ki többet,
ki olyan sokat, hogy túlcsordult örömköny-
nyek formájában...

Kulcsárné Klárka, 18-as csoport

Esti áhítat

18-as csoport

Csupros atyafiak

A táborban az esti áhítatokon a samáriai asszony történetét próbáltuk minél jobban megérteni. Szinte minden este szó volt a „lelki vízről”. Hogy a gyülekezet jobban megismerhesen minket, legújabb ifiseket, a táborgyertyára egy műsorszámmal készültünk. Ebben visszatérő elem volt, hogy a szereplők számára láthatatlan Jézus újratölti a kiürülő poharakat. Csak otthon kezdtem el azon töprengeni, hogy míg a szereplők próbálták megérteni a víz rejtélyét, a valóságban milyen gyakran természetesnek vesszük, ha az Úr „teletölti” a poharunkat. Túl ritkán adunk hálát azért, hogy nem kell a „lelki kiszáradástól” tartanunk. Ez a hét megértette velünk, hogy a „lelki víz” – pont mint a fizikai – nem egy egyszerű lehetőség, hanem életfeltétel. Vasárnap pedig mindannyian „csordultig teli pohárral” indulhattunk haza.

Győri Krisztina, Otniél ifi

Táborgyertya - Otniél ifi

Talán abban tudom összefoglalni az idei táborot, hogy nagy öröm volt összetartozni a testvérekkel és az Úrral.

Az egyik csoportbeszélgetés alkalmával szóba került a köszönés kérdése. Véleményem szerint, ez nagyon fontos kifejezője az összetartozásunknak táboron belül és kívül. Sokszor előfordul, hogy annyira el vagyunk foglalva saját problémáinkkal, hogy emiatt köszönés nélkül elmegyünk a másik mellett.

Az összetartozáshoz szerintem az is hozzátartozik, hogy nem szabad rejtegetni a lelki szennyesládánkat. Jó, hogy ha tudunk ezekről is őszintén beszélni, hogy aztán megkönnyebbülve tudjunk hazamenni.

Ami nagyon hiányzott, hogy a műtét óta nem tudok úgy részt venni a közös éneklésben, mint régen. Korábban tíz táboron keresztül tagja voltam az énekes ébresztő csapatnak, most engem ébresztettek. Amikor felcsendült reggel a „Vándorutam álmodozva járom” kezdetű ének, annyira meghatott, hogy meg is könnyeztem.

Mivel tavaly nem sikerült eljutnom a táborba, idén különösen is hálás vagyok, hogy ott lehettem.

Berecki János, 21-es csoport

Ébresztő énekszóval

Matuzsálem ifi – csoportfoglalkozás

Azt hiszem, a Matuzsálem ifi nevében bátran írhatom azt, hogy mi a hét témáját, az összetartozást leginkább az utolsó esténken tapasztaltuk meg, amikor is a dombtetőn lévő filagóriában összegyűltünk, hogy megünnepeljük együnkünk születésnapját. Nagy szervezkedés előzte meg az összejövetelt, és a küldetés fontos része volt az, hogy az ünnepelt még véletlenül se neszелjen meg semmit az akcióból. Mire a szülinapos felküzdötte magát a dombtetőre, mi már mindannyian lelkesen ott vártuk őt és énekszóval köszöntöttük. A kezdeti meglepettsége meghatódottságba csapott át, és az érzés valamennyiünkre átragadt. A hangulatos, gyertyafényes asztalt körülülve, egymás kezét fogva, mindannyian imádkoztunk néhány szóval Petiért, és Isten áldását kértük életére. Éreztük, hogy bár sokan sokfélék vagyunk, Krisztusban mégis egyek lehetünk. És ez jó volt. Nagyon jó.

Szilágyi Krisztina, Matuzsálem ifi

Örömmel mentünk a táborba. Érdeklődéssel vártuk, hogy ki lesz nyugdíjas csoportunk új vezetője. Mindnyájunk nevében írhatom, hogy jó döntés született az utódok kiválasztását illetően. Tóth Béla és felesége személyében barátságos, szeretetet sugárzó vezetőkre találtunk. Boldogan vállaltak bennünket, felkészültek erre a feladatra.

Csoportunk nyitott szívvel és szeretettel fogadta Őket.

Az első óra az ismerkedés jegyében telt el. A csoportvezetők és a tagság őszinte megnyilatkozásai többször könnyekig meghatottak bennünket. Megnyíltak a szívek, áradtak az egyéni biznyságtételek az Úr megtartó kegyelméről. Elfogadva Jézus Krisztust, az Ő útját járjuk, Hozzá tartozunk, összetartunk és összetartozunk. Egy-egy téma lezárásához nem volt mindig elég a foglalkozásra szánt idő. Áldott és tartalmas volt minden óra, amit együtt töltöttünk.

Hálával tartozunk az Úrnak, hogy megtartott bennünket a háborús időkben és az azt követő embert próbáló években. Köszönjük Urunk, hogy itt lehettünk, ebben a nagy, mégis családi táborban. Kérünk, Atyánk, add meg nekünk, hogy áldássá lehessünk közösségünk és a családunk számára. Ámen.

Fülöp Jánosné, 22-es csoport

Boboztunk...

Libegőztünk...

Megérkezve mélyen sejtettük, hogy mennyi bolondságot fogunk csinálni.

A sok szúnyog és a záporok miatt sokszor kellett benti elfoglaltságot találnunk. Szerencsére ez nem okozott gondot, mert mindenkinek volt valamilyen vicces játék a tarsolyában.

Az idő repült, mint az emberek ruhástul a tábor medencéjébe.

A mi fiatal ifink először állt ki a gyülekezet elé áhítatot tartani, ami szerintem mindannyiunknak sokat jelentett.

Akkor éreztem igazán, hogy összetartozunk, amikor az utolsó templomi áhítat után felfelé jövet nem a szokványos utat választottuk az ifivel, hanem a „rövidebb útnak” nevezett hosszabbik utat.

Tudni kell róla, hogy meredek és nincs rajta világítás, mivel az erdőben vezet.

Megfoglaltuk egymás kezét, és felfelé bukdácsolva, Zsuzsi vezetésével mindannyian énekeltünk.

Ihionvien Sára, Nátánáel ifi

Női foci

Az idei focibajnokság egészen rendhagyóra sikeredett! A fiúknál a tavalyi dobogósok a vert mezőnyben végeztek, s a tavalyi utolsók végeztek az élen! Egy régi hiányosságot pótolva, idén a hittanos gyerekek is megmérkőzhettek egy látványos döntőben, ráadáskepp pedig a mindig szép számú lelkes közönség több igazán parázs női vetélkedést is láthatott a pályán. Íme, az eredmények!

Férfiak: 1. Matuzsálem ifi, 2. Lídia ifi, 3. Felnöttek

Hittanos Fiúk: 1. Nagyhittan, 2. Kishittan

Lányok: 1. Józsué ifi, 2. Izráel ifi

Jövőre lehet javítani! ☺

Csoportvezetők

Mosolygó arcok, segítő kezek. Ezek az első benyomásaim a táborról. Induláskor a templom elé érkezve nem értettem, hogy miért néz rám mindenki úgy, mintha sok-sok éve ismerne.

A táborban sokat gondolkoztam rajta, hogy itt miért ilyen kedves mindenki. Az egyik ifis beszélgetésen kiderült, ez a kérdés nem csak engem foglalkoztat. A hét vége felé aztán megkaptuk a választ. Ráeszméltunk, hogy a táborban az összetartó erő a hitünk.

De vajon megmarad-e a táborozókban ez a lelki feltöltődés? Képesek lesznek-e hazatérve is a kedvességüket és odaadásukat mások felé sugározni?

Hazaérkezéskor a templom előtt láttam, hogyan próbál az egyik táborozó segíteni az utcán egy valamit kereső, de először elutasító, más felekezetű hölgynek. Hitel, nyugalommal sikerült meggyőznie, hogy jó szándékkal közeledik. Az érv pedig nem más volt, mint: „Egy Istenhez imádkozunk”. Érdekes volt látni a hölgy arcán először a vonakodást, majd a megnyugvást.

E példa szerint kellene élnünk hétköznapijainkat és a tábor után is a Biblia tanításait követnünk.

„A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5, 22-23)

Újvári Eszter, Lídia ifi

Kézműves foglalkozás

Programok

címszavakban:

Az énektanulás, felvezetés, kiscsoportos beszélgetés, esti áhítaton kívül a következő fakultatív programok voltak:

- rajzverseny
- női, férfi foci
- tematikus előadások és beszélgetések
- macivarrás • gyöngyfüzés • arcfestés
- batikolás • bórdíszművezés
- láthatatlan színház
- zenebölcsi
- úszóverseny • hittanos vetélkedő
- kulturális seregszemle
- teaház, tánc ház
- sakkeladványok
- bob, libegő, kalandpark

Szívárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: REXPO Kft.

Készült 700 példányban

18. évfolyam 9. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Összetartozunk

Tartunk

Összetart(oz)unk?

Összetartunk

Tartozunk

Megtart